

JEDENÁCTÉ PŘIKÁZÁNÍ

William Marrion Branham

KDYŽ SE PROJEVÍ LÁSKA

 Dobrý večer, přátelé. Přál bych si k vám dnes večer promluvit na téma „Když se projeví láska, milost převezme vedení.“ Chci vzít svůj text ze sv. Jana, 3. kapitoly, 16. verše: „Nebo tak Bůh miloval svět, že On Syna Svého jednorozeného dal, aby každý, kdož věří v Něho, nezahynul, ale měl život věčný.“ Toto písmo pojednává o lásce a my víme, že není žádná síla, nebo učení, nebo řád, který by se mohl rovnat křesťanské lásce Boží. Nikdo není s to vysvětlit lásku Boží, i když se o to mnozí pokoušeli. Básníci a skladatelé písní selhali a my, jako kazatelé, kážeme lásku Boží, ale nemůžeme Jeho nádhernou lásku v plnosti vystihnout. Jeden básník napsal o lásce Boží následující:

Kdyby oceán byl inkoustem a obloha zhotovená z pergamenu,

a každé stéblo na zemi perem a písařem z povolání každý člověk,

kdyby se měla vyjádřit Boží láska, oceán by vyschnul,

a svitek by všeho neobsáhl, i kdyby sahal z jednoho konce nebe na druhý.

Často jsem uvažoval o tom velkém básníkovi, který napsal toto:

Když jsem vírou spatřil tento pramen, tekoucí z Tvých ran,

láska vykoupení se stala mým tématem a bude dokud nezemřu.

Myslím si, že pokud je dnes večer zapotřebí nějaká věc v celosvětové církvi Boží, pak je to láska. Nejsou nám zapotřebí naše dary a naše emoce v té míře, jak si myslíme, i když jsou nádherné a vzdáváme za ně Bohu čest, že je máme—ale pokud tyto dary nejsou ovládány láskou, pak nejsou účinné.

Láska má ovládat dům—dům, který není ukázněn láskou, ve skutečnosti není domem. Pokud manžel a manželka vážně nemají rádi jeden druhého, pak nemohou jeden druhému důvěřovat. Pamatujte si, že láska je nejpevnější silou na světě—a místo toho dovolujeme naší víře spoléhat na emoce, jež jsou naprosto v pořádku—nebo nějaký dar, což je v pořádku—třeba křičení nebo mluvení v jazycích atd., raději bychom měli dovolit naší víře spoléhat na lásku Boží. Musíme se vrátit k této zásadě—nejprve láska, potom všechny ostatní věci. Pokud bychom tyto věci činili, naše církve porostou rychleji, neboť Bůh je láska.

Tak tedy, láska má dva významy se dvěma různými slovy k jejímu pojmenování. V řečtině se jedné lásce říká „fileó”—to je přirozená láska, kterou máš ke své manželce; ale láska „agapé” znamená božskou lásku—a tyto dvě lásky si jsou značně protichůdné. Kupříkladu, s láskou, kterou máš ke své manželce, pokud ji bude nějaký muž obtěžovat, pak ho na místě usmrtíš—to způsobí láska fileó; ale pomocí lásky agapé, neboli božské lásky, se budeš modlit za ztracenou duši toho muže. V tom je ten rozdíl. Jsem si téměř jist, že mnozí z nás byli svedeni, když měli pouze lásku fileó a mysleli si, že to byla láska agapé. Láska fileó je intelektuální, zatímco láska agapé pochází ze srdce. Lidská láska, neboli citová láska, pochází z rozumu—kdežto Boží láska je ze srdce. Tak tedy, láska fileó bude vždy pochybovat a ptát se, ale láska agapé bude vždy, zůstane a je pokojná. Lidská láska vždy usuzuje—Božská láska to nikdy nedělá. Božská láska je snad v její důvěře a vzbuzuje víru, když opravdu milujete Boží láskou.

Mnozí z vás, kteří zde dnes večer jsou, mohou říci: „Máš v úmyslu, že přečteš pouze tento malý verš písmo a to je vše?” Ó, ale moji přátelé, v tom malém verši je obsaženo dost toho, co vás může poslat do nebe nebo navěky odsoudit do pekla. Tvůj postoj vůči tomuto malému písmu zpečetí tvé věčné místo určení, tak nám nyní dovoluji chvíli uvažovat o tomto písmu.

Jako to písmo, které je malé—je zde mnoho malých věcí, které můžeme činit v tomto životě—ale Ježíš řekl, jestliže by kdo dal někomu číši studené vody v mém Jménu, obdrží odplatu. Jsem tak rád, že On vidí ty malé věci, které my děláme. Láska je mocnou silou a když je láska projevována a když se blíží ke konci svých možností, pak od tohoto okamžiku převezme suverénní milost vedení a dá věc, o kterou láska prosila. To je příčinou, že máme dnes večer Spasitele, neboť tak Bůh miloval svět a Jeho láska k světu se tak projevila, že nám vydala Spasitele. Bůh si tě tak velice přál vidět zdravým, že Jeho láska šla a obstarala výkupné za tvé nemoci a stejně tak za tvé hříchy. Byla to Boží láska, která Jej to přinutila učinit. Není nic většího než láska—ona vnáší důvěru, vnáší víru, vnáší odpuštění. Láska nepocituje strach, láska vylučuje strach. Shledal jsem, že mezi Křesťany existuje dosti značná dávka strachu—není to správné a nemá to být. Strach je nedostatek důvěry, ale jestliže milujete a máte důvěru, zapudíte strach pryč. Bůh si přeje, abyste měli lásku a důvěru v Něj—to zapudí váš strach a přivede vás to k tomu, abyste Mu sloužili s větší láskou.

Láska nelpí na dogmatickém zákonictví, které máme dodržovat, láska se zakládá na vzájemné důvěře, víře v Boha, spolehnutí se na Boha, důvěře v Boha. A řeknu vám moji přátelé, když láska Boží vstoupí do vašich srdcí, nikoho kolem nezraníte, ani sami nebudete pociťovat bolest. Když věříte

Bohu, opravdu Jemu věříte a jste s Ním zasnoubeni, pak jste zemřeli pro věci tohoto světa, pak Bůh projevuje Svoji lásku a Jeho láska vás činí tím, čím jste.

Prál bych si vám nyní vyprávět svoje osobní svědectví, týkající se některých mých zkušeností s láskou: můj život není mystický, jak si lidé myslí, nikoli, svoje láska, to je ta hlavní věc, svoje milování Krista. Nikoli jen mluvení o tom, ale milování Jež ze srdce. Viděl jsem poražené nejukrutnější ďábly, viděl jsem nezkrocená zvířata, plížící se v přítomnosti Boží lásky. Láska zapuzuje strach.

Někteří z vás si zde dnes večer možná vzpomínají na ten večer v Portlandu, Oregon, když se proti mně postavil ten šílenec a plival na mne a proklínal mne. Mnohý pastor utekl z pódia, obávali se ho. Někteří přítomní si mysleli, že je třeba dovolat se práva, silou ho svázat a dostat ho zpět do vězení. Místo toho, abych toho muže nenáviděl, miloval jsem ho. Pomyslel jsem si: „Ten chudák mě nechce zranit—to je ďábel v tom muži, *on* mě chce zranit. Ten muž má pravděpodobně rodinu, kterou miluje, rád s ní jí a stýká se s ní a je občanem, ale je to ďábel v něm, kdo to dělá.“ Pomyslel jsem si: „Ten ubohý bratr!“ Přišel těsně ke mně a řekl: „Ukážu ti, zda jsi Božím mužem nebo ne!“ Nuže, neřekl jsem nic, pohleděl jsem na něj. Všude zavládlo ticho, pak ten muž řekl: „Ty jsi had v trávě!“ Neřekl jsem nic, ale pamatuji si, že jsem se nebál, neboť jsem tam stál s Boží láskou a postavil se mu. Potom, když zvedl svou pěst, aby mě uhodil, řekl jsem: „Satane, vyjdi z tohoto muže,“ a on se zatočil a padl na tvář na mé nohy, až je přitlačil k podlaze. Nebojte se moji přátelé, místo toho milujte. Pamatujte si nyní, že vás ďábel přiměje k tomu, abyste obhájili každý coul půdy, který si nárokujete, ale pokud milujete Boha, není tu místo pro strach a můžete stát na tom, čemu věříte a nebýt poraženi.

Pamatuji si toto: v minulém roce bylo v Mexiku oznámeno, že jsme nemohli dostat vhodné místo, abychom byli s to pojmout tento dav, a proto se všichni lidé přicházející na shromáždění museli shromažďovat na volném prostranství. Nebyly tam žádné židle k sezení, opírali se jeden o druhého, aby mohli slyšet slovo Boží—společně mladí a staří i ti nejvíce unavení, kteří měli za sebou celý den chůze, jen aby mohli přijít do shromáždění. Jak jsem je viděl stojící v tom chladu, pomyslel jsem si: „Jak oni musí milovat Pána!“ Jak se v den soudu postaví proti těm takzvaným členům církve, kteří by svojí přítomností ani nezastínili dveře takového shromáždění. Když se jednoho večera shromáždění blížilo ke konci, začalo lít jako z konve a všichni jsme byli promočeni, když najednou nastal v davu obrovský rozruch.

Můj syn Billy Paul ke mně přišel a řekl: „Tati, je zde dole v tom davu malá matka—její děťátko je mrtvé a ona si klestí cestu mezi pořadateli a tak hlasitě křičí, že se chce dostat k tobě, že ji

nikdo z nás nemůže zadržet." Řekl jsem: „Řekni br. Mooremu, ať jde a modlí se za ni." Poté si br. Moore začal klestít cestu k té malé mexické ženě, nacházející se uprostřed posluchačstva, která se během té chvíle dostala téměř dopředu. Zatímco k ní šel, viděl jsem vidění malého vstávajícího děťátka. Ta malá matka na mne hleděla a ječela: „Padre, padre!" Řekl jsem: „Přines to malé děťátko sem." Všiml jsem si, že je nehybné v deštěm prosáklé dece. Řekla mi, že zemřelo již před několika hodinami, ale nezanechala je doktorům ani pohřebnímu ústavu, ale přinesla je ke mně k modlitbě. Položil jsem na to malé děťátko ruce a obětoval jsem Bohu prostou modlitbu a Bůh je mi svědkem, že to malé děťátko zakřičelo a začalo prudce kopat tak silně jak mohlo. To alarmovalo celé Mexiko.

Projevila se mateřská láska a Boží milost převzala vedení. Amen.

Příštího večera ke mně přivedli svráštělého, velice starého muže a jeho šaty byly tak rozedrané. Když se postavil přede mne, vytáhl růženec a začal se modlit—řekl jsem: „Dej to pryč můj bratře, teď ti to není k ničemu." Ó, jak jsem miloval toho starého muže a pociťoval jsem k němu takový soucit—pak jsem uviděl jeho ubohé nohy, kdepak boty, a jeho kalhoty tak rozedrané. Všechno se spiklo proti tomuto muži, nemohl jsem uvěřit, že se proti němu postavila dokonce i příroda—ale byl úplně slepý! Když jsem na něj phleděl, mé srdce dalo směr velkému vzdouvání vln lásky a soucitu a zvolal jsem nahoru k Bohu: „Ježíši, smiluj se prosím nad tímto starým slepým tatínkem. Pomůžeš mu, Otče?" a uslyšel jsem, jak ten muž pokřikuje „Glory Adios!" a byl mu navrácen plný zrak. Co to bylo? To znamenalo vejít do obecnství Jeho utrpení. Musíš to učinit! Pokud jsem kdy měl v modlitbě za někoho úspěch, bylo to tehdy, když jsem mohl vejít do obecnství s nimi, vnímat jejich slabosti, pocítit jejich stav; tehdy v tobě něco překlene rozum a budeš se modlit za nemocného modlitbou víry. Musíš s člověkem cítit, musíš s ním soucítit, musíš s ním být dříve, než mu můžeš pomoci—pak vejdeš do určitého druhu hlubiny—to je ta Boží láska, která je nad lidskou láskou.

Chystám se vám říci ještě něco—můžete mě potom zařadit mezi fanatiky, ale přesto vám to řeknu. Celá moje služba byla dokola zahalena láskou—pokud mohu milovat nebo soucítit s čímkoli, co je přede mnou—něco se stane! Když jsem byl před několika léty správcem zvěře, šel jsem jednou ve svém povolání lesy a poly a tu jsem si vzpomenu, že nedaleko místa kde jsem měl hlídku, se nacházel nemocný přítel, který mě potřeboval. Pomyslel jsem si, že prostě navštívím toho přítele, zatímco jsem tak blízko, a tak jsem se vydal napříč polem, jež bylo ohrazeno, u vědomí, že je to nejkratší cesta. Pušku jsem nechal na sedadle v autě, přeskočil jsem ohradu a vydal se napříč polem k domu svého přítele.

Když jsem byl asi 200 metrů, nebo tak nějak, od oplocení, zpozoroval jsem, jak se přede mnou postavil velký černý býk. Ó, odkud přišel? Pak jsem si uvědomil, že to byl býk zabiják, kterého sem přivezli z Burkovy farmy. Před pouhými několika měsíci zabil nějakého muže, ale jelikož se jednalo o skutečně vynikajícího plemeníka, prodali ho na tuto farmu—a já jsem zapomněl, že tu je. Tak tam stál asi 30 metrů přede mnou—sáhl jsem po zbrani, ale žádnou jsem neměl, byla v autě, kde jsem ji nechal. Ó, jsem rád, že jsem ji tam odložil, jinak bych toho býka usmrtil, pak šel a zaplatil za něj. Trochu hrabal zem a vyrazil za mnou. Věděl jsem, že ohrada je příliš daleko a všechno co bylo blízko mne, byl malý zakrslý dub, za kterým ležel. Ó, co jsem teď mohl udělat? Nezáleželo na tom, kam zahnu, měl mě—byla to smrt! Pak jsem pomyslel na svého Pána a řekl jsem si ve svém srdci: „Půjdu statečně vstříc své smrti, jak jen MOHU jít a budu důvěřovat Ježíši Kristu.“ Sotva to vyšlo z mého srdce, (teď to prosím nepovažujte za projev dětinskosti) něco se stalo. Ó, přeji si, aby se to stalo zrovna v tuto chvíli! Vždycky se v takových případech „to něco“ stává. Místo toho abych toho býka nenáviděl, pocítil jsem k němu soucit, miloval jsem ho a už jsem se toho zvířete nebál víc než bratří, před kterými zde stojím. Všechn strach odešel a já jsem si pomyslel: „Ubohé stvoření. Jsem na jeho území—ty jsi zvíře a nic víc nechápeš—pouze víš, jak obhajovat svá práva.“ Pak jsem tomu býku řekl nahlas tato slova: „Ó, tvore Boží, já jsem služebník Boží a jsem na cestě, abych se modlil za svého nemocného bratra. Je mi líto, že jsem tě vyrušil, ale ve Jménu Ježíše jdi a lehni si.“ Když jsem to řekl, zabořil svá kopyta ochotně do hlíny a zastavil se. Stál jsem tak klidně, jak stojím nyní. Tento obrovský býk zabiják zastavil svůj chystaný výpad skolit mě pouhých 5 stop přede mnou. Byl tak překvapen, že se rozhlížel sem a tam, pak se otočil a šel si lehnout a já jsem prošel 5 stop od něj a on se ani nepohnul. Ó, když je láska vystavena zkoušce, zvítězí nad každým nepřitelem a trýzní, která je zde na tomto světě. Ten Bůh, který zavírá ústa lvů v jámě, žije ještě dnes, můj bratře!

Moje manželka, která zde dnes večer někde sedí, má vždy připomínky k tomu, že jsem při sečení louky bez košile. V místě bydliště mám asi půl akru trávy, kus trávníku před domem a rovněž na zadní straně. Když seču, tak je mi na přímém slunci moc teplo a sundám si košili, pokud jsem vzadu na dvorku, a seču ze všech sil. Jakmile mne zavolá nějaký nemocný, běžím domů, převleču džíny a propocené šaty a během několika minut se opět objevím více reprezentativní. Nuže, obvykle je to tak, že dříve než jsem hotov s trávníkem na zadní straně, na přední straně trávník znovu povyroste, neboť nejsem s to udělat víc než několik řádků denně.

Jednoho horkého odpoledne jsem byl na zadním dvorku a nikdo mne neviděl a tak jsem si svlékl košili a postupoval jsem

usilovně a rychle. Zapomněl jsem, že v rohu u oplocení bylo hnízdo sršňů a narazil jsem sekačkou do toho hnízda, a přátelé, Bůh je mým soudcem, byl jsem celý pokryt sršní. Teď víte, jak nebezpečné je žihadlo sršně, může tě usmrtit—a já jsem tam byl bez košile—pak se něco stalo! Láska, to je, co to bylo. Místo nenávisť k těm sršňům jsem si pomyslel: „Ubozí malí Boží tvorové, nic proti vám nemám. Je to váš domeček a já jsem vás vyrušil.“ Pak jsem sršňům nahlas řekl: „Je mi to tak líto, ale zapomněl jsem, že se zde nachází váš domek a polekal jsem vás a znepokojil—promiňte mi prosím.“ Zní to dětinsky, ale myslím si, že je lepší, když jsme dětmi Božími, než když stále jednáme jak dospělí lidé a bereme tak mnoho věcí do svých vlastních rukou. Sršní mne zcela pokryli, ale já jsem se jich nebál a řekl jsem jim: „Malí tvorové, vraťte se do svého hnízda, neublížím vám.“ A jakože Bůh žije, tito sršní jen zakroužili, obletěli tři nebo čtyřikrát kolem mne a vrátili se zpět do svého hnízda. To byla láska—ó, síla lásky, přátelé!

Jindy se zase láska v souvislosti s přírodou projevila takto: „Minulého podzimu jsem seděl na verandě se svými dobrými přáteli Leem a Genem a vyučoval jsem je Božímu slovu. Měli jsme hlubokou lekci na téma—mateřská láska. Onoho rána byla v novinách zpráva o hezké mladé černošské dívce, která porodila nemanželské dítě a vzala je na most přes řeku Ohio a zabívala je do deky a hodila je do vody. Taxikář o tom podal zprávu úřadům a zahájili vyšetřování a zjistili, že je to tak. Diskutovali jsme o této záležitosti, o tom, jak ta žena jistě neměla lásku—byla ženou, která porodila dítě, ale ve skutečnosti nebyla matkou.

Zrovna jsme zpozorovali vačici, která přicházela mojí příjezdovou cestou. Minula ostatní dvorky, které neměly oplocení a přišla na můj, který byl celý obehnán plotem a jako kdyby znala cestu, nepokoušela se prolézt pod oplocení, přišla k příjezdové cestě, odbočila a přišla přímo k přední části mé verandy. Řekl jsem těm chlapcům: „Musí mít vzteklinu nebo něco, vačice se pohybují pouze v noci—během dne skoro nevidí.”

Vyšli jsme jí kousek cestou naproti. Vzal jsem zahradní hrábě, které tam bratr Woods minulého dne zanechal a opatrně jsem je na ni pohožil. Místo, aby dělala mrtvou, jak by to byla udělala, začala hrábě hryzat. To mě překvapilo, neboť při nejnepatrnějším znamení nebezpečí vždy začne dělat mrtvou—to je výchozí bod projevu.

Převrátil jsem ji na záda a zjistil, že je vážně zraněna—měla zlomenou nohu a jedna strana její hlavy byla rozmačkaná a plná zaschlé krve. Mouchy nakladly do rány vajíčka, ze kterých se vylhli červi a odporně to páchlo jak shnilé maso, které je silně nakažené. Když tak ležela na zádech, během okamžiku se její vak, ve kterém nosí mláďata, slabostí

otevřel—její svaly byly tak unavené a slabé, že déle nemohla udržet vak uzavřený. Bylo v něm devět malých děťátek a ona je kojila. Ó, jen na to pomyslete! Se zmírajícím dechem a silou kojila svá malá nemluvnátka a pokoušela se je chránit. Řekl jsem Leovi a Genemu: „Pohledte chlapi, zde je opravdová matka—snaží se svým posledním dechem ochránit svá děťátka, kde ta barevná žena vyhodila to své do řeky. Zde je opravdová ryzí láska matky ke svému potomstvu.

Ó, mé srdce bylo dojmuto! Hned potom se pokusila vstát, tak jsem ji nechal na pokoji a ona začala mířit směrem k mému domu, chvíli jsme stáli a pozorovali ji. Ta vačice přišla přímo k přednímu schodišti a zhroutila se, ani neudělala další krok. Přiblížili jsme se k ní a v tuto chvíli přišli bratr a sestra Woodsovi. Sestra Woodsová, která je zvěrolékařkou, mi řekla: „Je příliš zle poraněna, aby žila, tak ji musíš usmrtit, bratře Branhame.“ „Ó,” řekl jsem, „nemohu!” A ona řekla: „Ale ona zemře a její nemluvnata budou k smrti hladovět.” Řekla: „Vezmi hned ta nemluvnata a rychle je usmrť.” Přesvědčovala mne, že je správnější je zabít, než je nechat trpět—ale, ach, nemohl jsem to udělat. Tak ona řekla: „Dobře, přines pušku a zastřel toho ubožáka, bratře Branhame.” Řekl jsem: „Ne, nedomnívám se tak, sestro Woodsová. Prostě bych nemohl.” Pak řekla: „Jsi lovcem, nejsi?” a já jsem řekl: „Ano, ale nejsem zabijákem.” Tak řekla: „Nuže, pak to přiměj udělat mého manžela.” Ale ani jeden ani druhý záměr se mi nejevil zcela vhodným, tak jsem řekl: „Nuže, ještě chvíli počkejme.”

Den pomalu ubíhal a toho večera jsem si vyjel se svojí rodinou na projíždku. Když jsme se vrátili, šel jsem se podívat, jestli je tam ještě ta vačice. Ona tam ovšem byla, blíže smrti než kdy předtím. Věděl jsem, že pokud měla vůbec ještě sílu, mohla by se přesunout, jakmile byla tma, ony se stěhují v noci—ale ona se uložila tam a její děťátka se ještě pokoušela kojit. Ó, pociťoval jsem takový soucit, ta chudinka byla zkroucená, ležící tam zmírající zvířátko.

Časně příštího jitra ke mně přišla moje dcera Rebeka—bylo kolem šesté ráno a šel jsem právě do své pracovny, rozjímat před Pánem. Ona řekla: „Tatínku, nemohu zapomenout na tu starou matku vačici.” Řekl jsem: „Já také nemohu, Becky,” a rozhodl jsem se, že se na ni půjdu podívat a zatímco jsme nad ní toho časného jitra stáli, vypadala hůře než předtím—její dýchání bylo tak těžkopádné, mohli jste je sotva zjistit. Becky začala plakat a tak jsme šli dovnitř a poslal jsem ji zpět do postele. Vrátil jsem se do pracovny a posadil se, uvažoval jsem: „Ó, Bože, jak musí ta ubohá matka vačice trpět—jak musí milovat tamta děťátka. Doufám, že jí nebudu muset vidět nechat zemřít.” A zatímco jsem tam seděl, něco mi řeklo: „Včera jsi o ní kázal, použil jsi ji jako svoje téma.” Řekl jsem: „To je pravda.” „Řekl jsi, že je to skutečná matka.” Řekl jsem:

„To je pravda.“ „Ale Já jsem ji poslal ke tvým dveřím a ona stojí u tvých dveří jako dáma po 24 hodiny, čekajíc na své poradí, aby ses za ni modlil a tys neřekl ani slovo.“ Řekl jsem: „Dobře, neudělal jsem...“ Řekl jsem: „Komu to povídám? Mluvím sám se sebou?“ Vyskočil jsem a myslel jsem: „Ó, jsi to ty, Bože?“ Sklonil jsem hlavu a křičel: „Ó, milostivý Bože, odpusť svému pokornému služebníkově jeho neznalost. Je mi líto, drahý Pane, že jsem tak hloupý a že se mi tak nedostává moudrosti. Promiň mi prosím drahý Pane.“ Pospíchal jsem s tím ke staré matce vačici a poklekl jsem u ní, zvedl svou hlavu k Bohu v modlitbě za její uzdravení, položil jsem své ruce na její tělo málem bez života a uctivě se modlil. Když jsem se znovu postavil na nohy, život začal nanovo přicházet do jejího těla—vyskočila na nohy, sesbírala svá děťátka, vzhledla na mě jak kdyby řkala: „Děkuji vám, laskavý pane,“ a vydala se odtud přes trávník k příjezdové cestě. Šla dolů příjezdovou cestou, pak zahrnula a šla přímo rovně dolů silnicí, procházela jinudy a dál do lesa! Jak jsem se radoval, ó, jak jsem chválil Boha! On přivedl ubohou starou umírající vačici k mým dveřím pro modlitbu a pozvedl ji k životu—jakési zvíře, které ani nemá duši pro Ducha Svatého, aby přebýval v—přesto ji Bůh řídil Svou mocnou rukou. Pokud vím, ona dnes žije a vychovala svoji malou rodinu.

Jestliže Bůh, Svým Svatým Duchem, mohl přivést ubohou prostoduchou vačici ke mně pro modlitbu, aby byl její život zachráněn, oč větší cenu máš ty než vačice? Nepřišli jste dnes večer rovněž pro modlitbu, moji drazí bratři? Jistě, jestliže Bůh mohl pozvednout vačici, může On pozvednout i vás. Ó, nechte nás očekávat Ho celými svými srdci! Ty, jenž zde ležíš nemocen, ty nevíš, že Král králů stojí u tebe na stráž? Nedělej si starosti, neboj se. Můžeš říci: „Ó, ale já jsem před Bohem tak bezvýznamný,“ ale já ti říkám—jsi Jeho dítě a Bohu scházíš, On tě miluje. On tě tak miloval, že když se projevila Jeho láska, svrchovaná milost zaujala své místo a seslala Spasitele, aby tě vykoupil pro Sebe; v tomto Spasiteli byl On zraněn pro naše přestoupení, protože tě On miloval. Bůh viděl utrpení Svého lidu a Jeho bičováním jste byli uzdraveni—Boží milost způsobila cestu, neboť to Jeho láska vyžadovala. A když Jeho láska sdělila Jeho city, Kristus odešel, aby zaujal Své místo—vyžadovalo to, aby něco zaujalo místo—jedině Jeho láska šla za tebou a milost za tebe obstarala oběť. A teď se od tebe pouze očekává, věřit tomu—„Kdokoli věří v Něho, nezahyne, ale má věčný život.“ Doufám, že jste to vidění pochopili.

Láska je jedním z největších nástrojů v Boží ekonomii. Bůh JE láska, Bible říká, že On je láska a když se stáváš jedním z Jeho dětí, stáváš se částí této lásky a částí Boží ekonomie, stáváš se předmětem Jeho panství. Když to uděláš, stáváš se synem nebo dcerou Boží a On řekl, že by ti dal věčný život.

Tak tedy slovo, které bylo použito pro věčný život v řečtině je „zoe,“ což znamená život Boha; pak působí Boží láska v tobě a stáváš se částí Jeho, po svém obrácení—pak se stáváš dítětem, které je „narozeno z“ nebo „přichází z“ a to tě uvádí tak velmi do příbuzenství s Bohem, že jsi nyní synem nebo dcerou Boží.

Bůh Stvořitel stvořil všechny věci Svojí mocí skrze Svě mluvené Slovo a všechno, co je Slovo Boha, bylo uděláno zjevným. Celý svět byl učiněn Jím a co my činíme, chybuje, když zkoušíme ignorovat Boží Slovo nebo zkoušíme ohraničit Boží moc naší vlastní obrazotvorností. Ta skutečná země, na které dnes večer stojíme, je toliko Slovo Boha učiněné zjevným—Bůh učinil svět Svým mluveným Slovem. No to jsou mi věci!

Proč jste sem dnes večer přišli, abych se za vás modlil? Moje otázka je, kde je vaše duše stojící s Bohem? Skloňme nyní naše hlavy a mluvmě k Němu... a pamatujte, drazí přátelé, pokud by to bylo poslední poselství, které jsem kdy kázal, moje slovo je pravdou, neboť Bible říká, že je to pravda, Duch Svätý působí v mé službě, dokazuje to být pravdou a vědecký svět poznává, že je to pravda, co se týče toho, že to bylo skutečně vyfotografováno. Věřte a pozorujte dílo Boží mezi vámi... Neboť věřím, že světlo, které je nyní přítomné, zatímco se za vás modlím, je to stejné jak to, které bylo vyfotografováno ve shromáždění v Houstonu, Texas. Rovněž věřím—před Bohem, svým Stvořitelem a Spasitelem—že to je ten stejný sloup světla, který vedl děti Izraele s Mojžíšem jako jejich vůdcem. Věřím, že sloup ohně, který je nyní zde a zjeví zde dnešního večera tajemství lidských srdcí, je ten stejný sloup ohně, který sestoupil a byl učiněn tělem a přebýval mezi námi v podobě Božího syna, Ježíše Krista. Ježíš řekl: „Přišel jsem od Boha a vracím se k Bohu,“ a věřím, že když se On navrátil zpět k Bohu, On se navrátil v podobě toho světla, té samé podobě ve které se ukázal Mojžíšovi a ostatním prorokům po celé Bibli. Věřím, že to je to stejné světlo, které viděl Pavel na cestě do Damašku, i kdyby ti, kteří byli s ním, nic neviděli. Věřím, že světlo, které je nyní zde vedle mne, je to stejné jak to, které vedlo Petra z vězení.

On je právě nyní zde, aby odpověděl na modlitbu jisté malé ženy, sedící právě zde, ona je malá černovlasá žena, která je nemocná jistou nervovou nemocí. Ten muž sedící vedle ní je nemocný poruchou zad—jste manžel a manželka—zvedněte své ruce, jestliže je to pravda. Neznám vás a nikdy jsem vás neviděl, ale Pán Ježíš Kristus vám učiní dobře. Oba se uzdravujete. Amen.

Nyní vidím, jak se to světlo pohybuje k jednomu muži, který má potíže se žlučníkem. Pane, jmenuješ se Clarence a přijel jsi z místa, které se jmenuje Grande Prairie. To je pravda, není? Dobře, tvé žlučnickové potíže skončily, pane. Můžeš jít domů a být zdrav. Amen.

Říkáte: „Bratře Branhame, tys toho muže zavolał jménem.“ Neřekl Ježíš Kristus, když zde On byl v masitém těle, Šimonovi, že jeho jméno bylo Šimon a že se jeho otec jmenoval Jonáš a že on potom bude pojmenován Petr? Správně! On je stále ten samý. Amen.

Ten sloup ohně je nyní nad ženou, která trpí vysokým krevním tlakem. Tvoje jméno je pí. Fishbrook a jsi z tohoto města, bydlíš na ulici pojmenované 125th Street a číslo tvého domu je 13104. Jestli je to pravda, zvedni svoji ruku. V pořádku, jdi domů, jsi uzdravena, paní. Ježíš Kristus tě uzdravuje.

Ó, nyní vás lidi vyzývám, abyste věřili. Hleďte na Boha a žijte a věřte! To světlo nyní sestupuje sem dolů nad tuto dámu v první řadě—slečnu Pharr—má srdeční potíže, nemáš? Věříš, že tě Bůh uzdraví? Tvůj otec, který je vedle tebe, má duševní potíže. Ty nejsi z tohoto města, jsi ze států, z místa, které má návrší. Je to Warren, Pennsylvania. Pokud je to pravda, zvedni svoji ruku. Nyní jste vy oba uzdraveni. Ježíš Kristus vás uzdravuje. Amen.

Nyní se chystám něco učinit. Každý, kdo ve svém srdci ochladl vůči Pánu Ježíši Kristu, všichni, kdo jsou dnes večer vzdáleni od vítězství, všichni hříšníci, přijďte nyní ke Kristu, který vám právě Sebe dokázal. Přijďte nyní k Pánu Ježíši všichni, kteří si přejete být zbaveni svých trestuhodných poskvrn. . . Kristus je zde! Přijďte nyní kupředu, zatímco On je zde. Chcete to učinit? Přijď hříšný příteli, odpadlíku, studený, vlažný, lhostejný; přijďte z balkonů, dáváme vám tuto příležitost, přijít nyní a přijmout toho Pána Ježíše, který odstraňuje žihadlo smrti. Bezpečně vím, o čem mluvím. On by mi nedovolil udělat tyto věci a dokázat, že On je zde. Přejete si, abyste byli zbaveni svých trestuhodných poskvrn? Sestupujte nyní jeden každý přímo dolů.

Co je vám Kanadáné? Co se děje? To je dobrá věc, být konzervativní, ale nebudte příliš škrobení. Zarmoutíte Ducha pryč od vás a nebudete mít probuzení. Poslyšte mne. Mluvím ve Jménu Páně! Zažente tu umíněnost a tu tvrdohlavost, která je mezi vámi; jděte na svá kolena; vy víte, že potřebujete pokání. Mluvím ve jménu Ježíše Krista! Pokud chcete mít probuzení, nadchněte se svými srdci pro Boha. Já jsem služebník Boží, prorok Boží, a jsou zde dnes večer mezi vámi takoví, kteří potřebují být poblíž tohoto oltáře. Raději se osvědčte u Boha, neboť přichází hodina, kdy budete křičet, abyste to našli a nenaleznete to. To je „Tak praví Pán!“

Toto říká Bůh. Nalezněte svou cestu k tomuto oltáři, vy kteří jste lhostejní—styďte se! Když Duch Svatý přijde a učiní ty věci, které On činí přímo mezi vámi—a vy zde sedíte, div že ne ztuhlí až na smrt! Klid'te se ze svých sedadel a přijďte k oltáři. Čiňte pokání nebo zahynete! Nevím, proč to říkám, ale něco mi říká,

abych to řekl. Vyřizuji vám varování, snad je to opravdu vaše poslední! Čiňte pokání! Je mi jedno, které církvi náležíte—pokud jste nečinili pokání a láska Boží není ve vašich srdcích, jste hříšníci a na své cestě do Pekla! To je „Tak praví Pán.“

Ten stejný Bůh, který zde rozeznává duchy a říká jim jejich stav, mluví právě nyní. Mluvím ve jménu Ježíše Krista. Utečte k oltáři, uchopte rychle své pokání, než Bůh obrátí nad tebou stránku a budeš navěky odsouzen! To je „Tak praví Duch Svatý,“ který je nyní uprostřed nás!

Je to neotesané, ale je to On—mohu to toliko vyslovit. Bůh ví, že bych nic z těchto věcí já sám nevyslovil. Něco mě náhle uchopilo a řeklo, řekni to. Já pouze poslouchám Boha. Zatímco zazpíváme ještě jeden verš z Je Pramen Krví naplněn, raději přijďte. Ó, jak tato země potřebuje rozbití, musíte obdržet rozbití dřívě, než můžete být opět přetvoření. Chodili jste tak dlouho do církve, až jste zůstali sto let za opicemi a zatvrzelí v tom. Potřebujete pokání, potřebujete staromódní zkušenost s Boží láskou ve svém srdci. A pamatujte si—můj hlas vás bude pronásledovat, dokud jste smrtelníkem! To je pravda! Mluvím ve jménu Ježíše Krista. Amen.

Dovolte mi říci ještě jednu věc: jestliže máte něco proti někomu, dejte to raději právě nyní do pořádku! Stmívá se v této budově. „Můj duch se nebude stále namáhat s člověkem!“ Domnívám se, že bych se právě zvedl ze svého sedadla a přicházel, pokud by moje srdce nebylo právě ohříváné pro Boha—směřoval bych asi k oltáři.

Prátelé, náhodou jsem to léta neviděl. Nikdy jsem neměl takový pocit jak ten, jenž mi nastal právě před několika málo okamžiky. Když jsem to viděl vypadat jak temnotu vlnící se touto budovou, něco mne zasáhlo a toto nejsou má slova, ani mé úsilí po mých slovech. Bůh ví, že je to pravda.

Zde je něco nesprávného, jen se na to rozpomeňte. Poslyšte, přátelé, nejsem žádný kompromisník, ani někdo, kdo je slaboučký. Říkám pravdu a Bůh potvrzuje, že říkám pravdu. Stáváte se téměř tak „církevnickými,“ že nepočítáte s Kristem! Jsem tak rád, že vidím vaše usvědčení a tento oltář zaplněný upřímnými srdci—to způsobuje, že se Bůh blíží. A teď se všichni společně modleme a povolte našeho Pána, zatímco nám On bude naslouchat. Bůh dá Edmontonu probuzení, jestliže budete poslouchat... připojte se a nechte nás povolat Boha. A rozpomeňte se na to, že potřebujeme probuzení a že již na mně v den soudu nebude vaše krev. Mluvím v Ježíšově jménu! Přejete si ještě jednou vidět noc Letnic? To záleží na vás. Dárce Letnic je zde—Duch Svatý. Modleme se, vyzvěme Boha!

Ó, věčný Bože, přicházím ve jménu Ježíše Krista. Teď byl ďábel pokárán, choroby byly uzdraveny, evangelium bylo kázáno a Boží moc odstranila veškerou démonickou sílu z této

výstavní budovy. Ó, Pane, strhni každou střední zeď rozdělení, zbourej denominacionalismus, strhni ideály tohoto typu a dovol Duchu Svatému vstoupit právě nyní do každého srdce jako valícímu se mocnému větru. Naplň zde toto velké skvělé posluchačstvo poučnou mocí Ducha Svatého, polož plamen ohně do každého srdce. Ó, věčný Bože, který znáš lidská srdce, který se zjevuješ jak planoucí oheň, odpusť každý hřích, odejmi přestupky a učiň tyto lidi čistými a bílými. Dej to, Pane. Budiž požehnáno jméno Páně. Zvedněte své ruce vy lidé, udělte Mu chválu. . . udělte Mu chválu!

KAPITOLA 2

JDI OPĚT NAHORU

Chtěla bych se s vámi ráda podělit, drazí čtenáři, o několik poznámek, které jsem si čas od času poznamenala, týkajících se některých význačných událostí ve službě Williama Branhama.

Jak vy všichni nesporně víte, bratr Branham měl cestovat do zámoří na čtyřměsíční cestu kolem světa. Obdrželi zprávy, že státní církve a vládní vyšší státní úředníci srdečně uvítali toto hnutí. Holandsko, Německo a Švýcarsko připravilo posluchárny s kapacitou 25 000 míst k sezení, aby uspokojili velké množství lidí plánujících je navštívit. Královská vláda Irska poslala ze svých řídicích orgánů svůj vlastní výbor, aby jej přivítal.

Pro přirozeného člověka žádné jiné plány nebo ujednání by nebyly lepší, žádná příležitost tak velká, ale bratr Branham činí pouze, jak jej Bůh vede a Pán jej varoval, aby tentokrát nejel. Bůh mu odhalil temná mračna, která byla odložena městům, která plánoval objíždět. Bylo to pro něj opravdu obtížné, říci svým drahým přátelům, že nemohl jet. Přesto jim to však řekl, když se vrátil domů. Ale vrátil se domů poněkud zarmoucený s obtíženým srdcem. Cítil, že by mnozí nepochopili, mnozí by byli zraněni a zklamáni a to je to, co jej tak znepokojovalo. Ale náš drahý bratr Branham ví, že nad zem a celé nebe, knížetství a mocnosti, cokoli mohou být, že Boží cesta je nejlepší a co Bůh říká, že je konečné. Bez ohledu na to, co si může myslet nebo říkat člověk, musí se podrobit Bohu.

Jaká je to milost, odpočívát na těchto několika slovech:

Slepá nevíra jistě chybuje
a marně pečlivě prohlíží Jeho cestu;
Bůh je Svým vlastním vykladačem
a On to učiní srozumitelným.

Jakkoli zmařující okamžik nebo temná hodina, žádný člověk skoro neví, co naléhavého Bůh ukazuje a všechno je změněno. A tak to tu bylo. Během několika dní vzbudil bratra Branhama telefon, který dorazil. Byl to jeho dobrý přítel bratr Sothmann z Kanady, který uvažoval o tom, že by bylo na místě shromáždění v Tacomě. Později v průběhu dne rev. A. W. Rasmussen, pastor chrámu Bethel z Tacomy, volal bratru Branhamovi a bylo to hluboko v jeho srdci, aby pozval bratra Branhama, aby tentokrát přijel do Tacomy držet shromáždění.

Zde jsou dva zbožní muži Boží, jeden žádá a ten druhý zve! Avšak vždy je to Bůh, který činí „umístění!“ Takhle se On musí přimlouvát! Neboť co by jim mohl bratr Branham říci poté, co pověděl tisícům kolem světa „ne“ a pak říká „ano“ k tak nemnohým? Co by mohl říci, a být spravedlivý, ve své síle? Ani slovo. Ale když upřímné srdce s čistou bezúhonností potřebuje odpověď, Bůh má pouze jedinou. Jak podivuhodné, jak veliké, jak prostě Bůh rád mluví—slyšte Jeho slova, jak On mluví k bratru Branhamovi:

„Jdi opět nahoru do Tacomy.“ Pět malých slov—jak málo Bůh mluví, Ten kdo povolal svět v bytí. Tak stručné a tak srozumitelné. Bez poučení, bez zmínky o úspěchu, ani slovo o vedení, žádný vzor—prostě pět slov jednoduše vyslovených. Někdo by si mohl myslet, že Bůh načrtne celou cestu v dokonalých podrobnostech. Ale co se týče každého pověření, lhotejno jak jednoduše je vysloveno, Bůh poskytuje pro služebníka hojnost víry k odčerpání. A zásoba neomezené moci při kteréžto, skrze Jeho jméno, nesmírné stažení se může být způsobeno z naší strany. Když Bůh promlouvá tímto způsobem, zdá se mi to tak srozumitelným, že vírou přivedeme Boží plán k projevení, když jdeme—krok za krokem. Bůh uskuteční celý Svůj plán tak srozumitelným jak Svá mluvená slova, když Mu z naší strany věříme a jednáme s prostou vírou.

Tacoma, s ustavičnými modlitbami a častými půsty, byla Bohem vyslyšena. Poslal Svého služebníka, aby je občerstvil v Duchu, aby uzdravil jejich nemocné a přidal k církvi, Svému tělu, jak to mohl pouze On učinit skrze rty Svého služebníka.

Rozechvíval mne líbezný Duch Kristův mezi svatými v Tacomě a ostatními, kteří přijeli z různých měst, aby se připojili v tom velkém shromáždění. Byla jsem ve shromáždění každý den od 1 hodiny do 10,30 večer. Seděla jsem u stojanu na knihy v zadní části budovy. Denně jsem 9,5 hodiny rozmlouvala a kamarádila se s lidmi, kteří se shromáždili, a odpovídala na jejich otázky. Ani jeden z nich nebyl nelaskavý nebo nečestný. Jeden každý se zdál tak pokorný a laskavý, radostný a pokojný. Celé shromáždění bylo jakousi směsicí víry

a jednoty v Duchu. Nikdo nepřipadal sobě, ale raději svému bratru. Nebyla zde žádná dogmatická svědectví o neskutečných znameních nebo předstíraných působeních. Bůh opravdu sestoupil dolů, aby pobýval ve shromáždění. Bylo to nejsjednodušší shromáždění, které jsem kdy navštívila.

Ovoce Ducha bylo viditelné a dary Ducha působily ve shromáždění—proroctví, jazyky a výklady, uzdravení a zázraky. Troufnu si říci, drahý čtenáři, jak mnoho jsem slyšela v posledních čtyřech letech v nepřetržitých shromážděních? Slyšela jsem a viděla mnoho takových projevů skrze syny a dcery Boží na různých místech v různé době. Ale nikdy jsem je neviděla přijmout s takovou úctou a respektem a svatou bází jak byla tato proroctví a jazyky s výkladem. Ó, ta hloubka, ta láska, ta úplnost, když Bůh opravdu promlouvá uprostřed Svého lidu. Mojí touhou je rozdělit se s vámi o jedno význačné proroctví.

Bratr Branham právě dokončil zvěstování kázání „Chceme vidět Ježíše,” a posluchačstvo bylo v hlubokém mlčení—nuže, ani jediný se nepohnul a také nebylo slyšet šepot. Když se Bůh chystá promluvit, tak On povolává svaté mlčení! Dokonce bratr Branham, který tiše mluvil, náhle přestal! Pak náhle bylo slyšet z druhého balkonu hlas. Nebylo třeba mikrofonu, neboť Bůh, jak se zdálo, otevřel každé ucho! Vzduchové vlny to nesly srozumitelně k sluchu a srdci všech přítomných. Dovolte mi to přesně citovat—slovo za slovem, jak to bylo zaznamenáno na mém magnetofonu:

„Ano, praví Pán k tomuto svému lidu, že můj služebník, kterého jsem poslal právě k tobě, právě k této generaci, musí mluvit směle, právě jak Pavel, aby přesvědčil ty, kterým jsem ho poslal.

„Ano, co se týče mého služebníka Branhama. Já jsem ho poslal. Vložil jsem Svá slova v jeho ústa. Právě tak jsem poslal svého Syna zemřít a můj lid Jej odmítl—právě tak jsem Já poslal svého syna Branhama, právě v tomto vašem dni—on k vám přišel.

„Ano, oni se společně shromáždili, sešli se ve svých tajných komnatách. Vůdcové mého lidu se společně radili. Dokonce nad ním vynесли soud. Oni řekli ve svých tajných komnatách—Odmítneme jej—budeme na něm hledat vadu. Nalezneme na něm mnoho vad a budeme vyučovat naše lidi. Řekneme jim, že je to také Belzebub. Ano, že to není Duch Páně, jenž jej poslal.’

„A tak je budu soudit právě skrze svého služebníka Branhama, kterého jsem k vám poslal.

„Neboť vložím svého Ducha do svého služebníka a jestliže se nepoddáte mému Duchu, budete zanecháni.

Ale když to na vás padne, když na vás Slovo Páně padne, budete rozdrceni a váš dům zanechán vám pustý. Toto je ta skála, ano, jestliže na ní upadnete, budete zanecháni. Ale když to padne na vás, rozdrťí vás to na prach.

„A tak praví Pán právě k tamtěm, kteří se společně shromáždili, tak praví Pán k oněm, kteří se nazývají tamtěmi, kteří byli naplněni mým Duchem: Neboť jste byli mým lidem—Já jsem vás žehnal, Já jsem vás pomazal, ale vy jste se společně shromáždili a odmítli jste služebníka Pána Boha, kterého jsem k vám poslal. A právě skrze poslání jej budu Já vás soudit a váš dům bude opuštěný—právě v tomto dni a v této hodině. Neboť budete volat po probuzení, ale sluch Páně vám nebude naslouchat, neboť když jsem vás Já volal, vy jste mne neznali. Budete pro mne neznámými lidmi, když k vám Já budu mluvit. Ano, třebaže jste se stali dokonce mým lidem, když jsem stál a vyháněl jsem ďáblы a uzdravoval nemocné a lámal chléb a množil jej před vašimi očima, řekli jste ‚ďábelství má.‘

„Ale ten, jenž má sluch, ať slyší, co praví Duch církvím, neboť Já budu mluvit k vám. Pošlu k vám své služebníky a budou vás žehnat a budete shromážděni ke mně. Budete mocně požehnáni jak jste nikdy nebyli. Odložte od sebe lidské myšlení a lidské cesty a obraťte se k Pánu.”

Toto mocné proroctví mluví samo za sebe! A pro tuto chvíli ponechám váš rozbor. Bůh k nám mluví skrze proroctví a jsem si jista, že nás varuje jak před nynějším nebezpečím tak nebezpečím před námi.

A teď mi dovolte říci vám Boží poselství ještě skrze jiný dar—jazyky a výklady.

Když jsem přijela do Tacomy, našla jsem ještě mnohé hořící ohně z posledního shromáždění—ohně vítězství hořící k oslavě Boží v hliněných nádobách. Jedna taková nádoba, o které mluvím byla pí. Johna Lewinová, ulice Hood 1313, Aberdeen, Washington. Vypravovala mi ten příběh svými vlastními slovy, jak to následuje:

„V létě 1946 jsem se tak zvětšila, že moji přátelé a známí mysleli, že budu zase matkou. Pak jsem šla k našemu lékaři. Neřekl nic. Asi o dva týdny později jsem zakusila příšerné krvácení. Vrátila jsem se k lékaři a jeho prohlídka odhalila velký nádor. Okamžitě jsme se, svatí a já, modlili, ale já se stále zhoršovala. Nakonec mi doktor řekl, že jsem byla „odsouzena k záhubě rakovinou,” a mé tělo bylo šeredně rozežráno.

„A jeden přítel mně pověděl o bratru Branhamovi, který přišel do Portlandu, Oregon. Zoufale jsme se modlili k Bohu, aby mi potvrdil zájem jet a On to udělal. Bylo za mne modleno odpoledne. Bratr Branham mi řekl, že mám rakovinu a řekl: ‚V 72 hodinách to z tebe odejde.‘ Příštího dne se mi během bohoslužby udělalo špatně. Jitím do svého pokoje jsem se stala churavější. Pak nádor odešel a zatímco se to dělo, byl zápach téměř nesnesitelný.

„Mé břicho zůstalo velké po několik měsíců. Pak to jednoho rána bylo normální jak by mělo být. Před několika měsíci jsem šla k lékaři na kontrolu a on oznámil, že v mém těle není ani stopa po rakovině. Jsem dnes zahojena! Je to jedenáct let od té doby, co za mě bylo modleno. Jsem tak vděčná za své uzdravení a za lásku a věrnost bratra Branhama, že je opravdovým služebníkem Božím.”

Jedna věc na svědectví pí. Lewinové, která nás poučuje, je způsob, jímž se její uzdravení konalo. Byl by to zázrak, kdyby byla okamžitě zdravá, ale její uzdravení zabralo jisté časové období. Ovšem, ona činila průchod rakovině v 72 hodinách, ale uzdravení porušených tkání a obnova buněk byla postupným procesem. Přesto je možno říci, že to byl zázrak, neboť každá modlitba, která zastavuje smrt a opět přináší život, není nic menšího než zázrak. Přesto však věřím, že zázrak je projevem, který se projevuje okamžitě, kdežto uzdravení je postupná obnova tělesných buněk v jistém časovém období. Tak tedy víme, že zázrak je okamžité stvoření a obnovení mrtvých buněk a tělesné tkáně. Chci vysvětlit, co chci říci. Zahrnuje to malého indiánského chlapce devět let starého. Jeho jméno je Toni James, Route 1, Box 326, Shelton, Washington.

Malý Toni James přišel do shromáždění úplně slepý. V tomto stavu byl od svého osmého měsíce věku, kdy spadl ze své postýlky a uvnitř obou jeho očí se vytvořila krevní sraženina jako následek toho pádu. Později se ukázala zjizvená tkáň a posléze po mnoha pokusech se lékaři vzdali veškeré naděje a Toniho matce řekli: „Váš syn již nikdy nebude vidět! Vezměte svého chlapce domů, neboť je to beznadějně.” Doktor jí také řekl, že by nanejvýš mohl vidět jedním okem stín světla, druhé bylo úplně zničeno.

Ve věku šesti let se Toni přihlásil na Washingtonskou státní školu pro slepce. Mezitím se Toniho otec dověděl o proroku pro tuto naši generaci, jehož jméno bylo William Branham. Slyšel o mnoha uzdraveních a zázracích, které Bůh vykonal skrze ruce tohoto muže. Zprávou o těchto dobrých novinách vyrašila v otcově srdci naděje. Když přišel čas, ukázal Toniho otec hluboký respekt a obdiv k tomuto proroku, kterého nikdy

neviděl. Vítal každou zprávu týkající se jej a jeho víra rostla a tak činil malému Tonimu. Oni oba věřili, že si Bůh jednou bude přát nechat jej vidět.

Když se dostala Toniho otcí zpráva, že bratr Branham přišel do Tacomy, zamýšlel ve svém srdci, že tam sám bude první. A ve středu večer, když začal první večer této velké kampaně, tam byl p. James a jeho slepý syn, první lidé v předních řadách. Všechno, co slyšeli, pokud jde o bratra Branhamu, bylo pravda. Nyní se to stalo před jejich očima živoucí pravdou. Uvnitř svých srdcí byli rozradostněni, spěchali domů s dobrou zprávou o tom, čeho byli svědky.

Ve čtvrtek večer tam byl Toni se svým otcem opět mezi prvními. Toho večera přivedli Toniho matku a babičku. Když přišel čas pro službu nemocným, každý byl skutečně tichý. V několik vteřinách bratr Branham začal volat lidi z posluchačstva—ó, tak mnoho jich bylo zavoláno a mnohem více, neboť víra byla zakořeněná mezi lidmi. Nakonec zrak br. Branhamu sahá na Toniho. Je cítit hluboké ticho. Pak hledí přímo na Toniho matku, řekl: „Přiveď svého slepého syna ke mně.“ Pí. Jamesová spěšně přivedla Toniho na řečníště. Pak se staví před bratra Branhamu, uvedla svého syna do prorokovy náruče! Bratr Branham držel chlapce ve svém náručí na svém klíně a v hluboké vážnosti se modlil.

Ihned, během mžiku Toniho očí, mu byl navrácen zrak a malý Toni spatřil svými vlastními očima Božího proroka pro tuto generaci. Bratr Branham se pak postavil a mluvil k matce, řekl: „Trpíš bolestmi a lékaři ti nemohou pomoci—jsi také uzdravena.“ Pak se otočil k Toniho otcí a řekl: „Pane, ty jsi také uzdraven.“ Znovu se ještě otáčí a zastavil se u Toniho babičky a řekl: „Také tebe tvá víra uzdravila.“

V tom okamžiku se zástup zakolébá pod mocí Boží. Lidé se radovali a plakali a chválili Boha. Pak uzdravující moc Boží padala na lidi ve velkých vlnách. Stála jsem v zadní části budovy, slzy stékající dolů po mé tváři. Pamatuji si, jak já sama říkám: „Drahý Pane, drahý Pane, žádný div, že je psáno ‚pacholátko je povede‘. . . .“

Od slepoty k dokonalému zraku—skutečný zázrak. Ale právě o tom skeptici pochybovali. Nejlepší přítel pí. Jamesové k ní přišel a řekl: „To tak nemůže být, vy jste to předem připravili.“ Pí. Jamesová přísně pokárala svého přítele a řekla: „Pohled’ na oči mého syna.“ Když se skeptický přítel podíval do Toniho očí, viděl, že nemůže popřít, co Bůh učinil a odvrátil se. Toho večera si pí. Jamesová cestou domů ve své mysli rekonstruovala večerní události. Nemohla si skoro představit, že se to všechno událo. Jaksi začala pochybovat a pak Bůh promluvil k jejímu srdci a řekl: „Nepochybuji nebo

to uzdravení ztratíš, jen věř.” Následujícího večera došlo k tomu úžasnému výkladu a pí. Jamesová skutečně poznala jeho cenu:

„Hle, praví Duch Páně k svému lidu—Nezaslíbil jsem, že s vámi budu až do skonání světa? Nezaslíbil jsem vám, že potvrdím své slovo znameními a zázraky následujícími duchovenstvem? Ano, Já pravím svému lidu, jestliže pozvednete svá srdce a budete věřit pouze Mým zaslíbením, která jsou pro vás, a budete vidět slávu toho, co jsem vám zaslíbil od založení světa. Je to Můj Duch, který půjde vpřed a bude činit skutky, které Otec přikázal činit. Ano, Já pravím svému lidu, hleďte na Mne a buďte uzdraveni.”

Prátelé, tento výklad byl tak mocný, že to přítomní svatí přijali v tichu svatosti. Ó, ta síla pro naše utrápená srdce, když promlouvá Bůh. Jsem tak potěšena, že On řekl taťto slova—neboť naše víra je nanejvýš křehká a naše síla mdlá. Á, ale je to Jeho slitování, že obstojíme ve zkoušce.

Mnozí lidé pak ví, že Bůh mluvil a že oni všichni budou věřit. Pí. Jamesová byla mezi těmi, kteří poznali, že věřit bylo něco, co Bůh vyžadoval.

Tak se ta nádherná požehnání Boží řinula opět dolů na Tacomu. Ó, neboť prorok poslechl Boha, řkoucího „Jdi opět nahoru.” Což znamená vědět, že naše generace není bez Bohem poslaného proroka! A skutečně, my všichni se radujeme, že zakoušíme Boha, zjevujícího Sebe sama v našem středu, v lásce, přivádějícího nás k jednotě víry. Věřím, že zcela znám, co očekávat, když Bůh mluví a posílá Svého služebníka do stejného města—můžeme očekávat, že dostaneme zprávy z nebe.

Ježíš Kristus, tentýž včera, dnes a navěky. Jak pravdivé to je. Považovala bych to za výsadu, říci těm, jenž jsou nemocní nebo trpící, že mě Ježíš Kristus uzdravil, když už lékaři odborníci nemohli nic dělat. Chvála BOHU! Lidské nejkrajnější meze jsou BOŽÍMI příležitostmi.

V roce 1952 jsem začala mít bolení hlavy. Jak plynul čas, stávaly se častějšími a začínala jsem mít přechodná údobí zhoršeného zdravotního stavu, která přicházela bez varování. Můj pocit vyrovnanosti mne opustil a trpěla jsem více a více bolením hlavy. Během té doby jsem se často radila s naším rodinným lékařem. Navrhl, abych se poradila s odborníkem pro měření zraku a měla důkladné vyšetření svého zraku. To bylo učiněno, ale odborník pro měření zraku nemohl nalézt žádnou spojitost mezi mým bolením hlavy a mýma očima. Několikrát náš lékař navrhl, abych šla na nějakou dobrou kliniku a měla úplné tělesné vyšetření. Konečně mi v červenci

1954 řekl, že on pro mne nemůže nic učinit a naléhal na mne, abych šla na Mayo kliniku v Rochesteru, Minnesota. Byla jsem stále neobyčejně unavená a ta období přicházela častěji. Záslouhou těch období jsem musela přestat s řízením našeho auta a zhoršil se mi zrak. Mnoho ze svého času jsem strávila v posteli, ale nikdy mi nepřipadalo, že bych si odpocínula.

Nakonec jsem v říjnu 1954 šla do nemocnice War Memorial v Souu, Michigan. Strávila jsem tam osm dní snášením úplné tělesné prohlídky. Zatímco jsem byla v této nemocnici, byl tam doktor, kterého jsem po léta znala a důvěřovala mu a vážila si jeho schopností. Když mě propustil z nemocnice, navrhl mi rovněž, abych šla, co se týče diagnózy, na kliniku. Řekl, že cítí, že je to vážné.

V prosinci 1954 jsem souhlasila jít na Mayo kliniku. Byla jsem objednána a strávila jsem tam téměř dva týdny chozením po prohlídkách a pod pozorováním. Závěrečné testy v budově Lékařských věd spočívaly na záznamu na encefalogramu, který je běžně nazýván testem mozkového vlnění. Dva nebo tři dny poté jsem byla poslána opět zpět do budovy Lékařských věd, kde byl encefalogram zaznamenán pod vlivem aktivující drogy, jejíž jméno je Metrazel. Jejich posudek jako závěr klinických nálezů byl, že mám nádor na mozk, jehož tlak způsobuje přechodnou ztrátu zraku.

Vrátila jsem se domů nemocná a znechucená. Můj manžel, který mne tak často slyšel vypravovat, jak Ježíš Kristus uzdravoval stejně jak ve dnech Bible, mne vyzval, abych věřila Bohu, co se týče mého uzdravení. On nikdy nenavštěvoval církev, která učila Božské uzdravování, ale mnohokrát jsem mu vyprávěla o svých přátelích, kteří Bohu ve všem důvěřovali. On byl ochotný věřit Bohu, pokud šlo o mé uzdravení. Řekl mi, že se mnou vyhledá kterékoli místo, pokud jen zjistíme, kde bude nějaké shromáždění. Bylo mi často mluveno o duchovním, který se modlil za nemocné, jménem rev. William Branham. Zjistili jsme, že bude sloužit 12. ledna 1955 v církvi Philadelphia v Chicagu.

Pokud jen Bůh ušetří můj život, tak se zúčastním tamtěch shromáždění. Můj bratr s manželkou přijeli domů z Kalifornie, aby pomohli a podpořili nás. Byla tam také vzácná svatá Boží, která žila zde, zatímco její manžel dohlížel na práci, která byla konána na mostě Mackinac Straits. Jmenovala se pí. J. A. Hightowerová z Memphisu, Tennessee. Byla uzdravena od rakoviny a tak mohla mluvit ze zkušenosti. Ujala se mne s neobyčejným zájmem a modlila se a povzbuzovala mou důvěru k Bohu. Tři nebo čtyři z mých přátel by třeba přišli k nám domů a modlili se za mne a Bůh by se s námi setkal takovým vzácným způsobem. Jak děkuji Bohu za modlitbu bojovníků.

V tomto čase jsem pozbývala půl kila denně. 10. ledna 1955 jsme opustili náš domov pro Spásu, Uzdravovací shromáždění byla v Chicagu vedena br. Branhamem. Naši sousedé to měli za bláhový výlet, na který mě můj manžel chtěl vzít, takovou dálku v mém stavu. Bydlíme asi 500 mil od Chicaga. Potřebovali jsme k tomu dva dny, abychom stihli ten výlet. Mnohokrát jsem myslela, že by mne smrt mohla vyřídít dříve, než se budeme moci dostat k našemu cíli.

13. ledna kolem 10. dp. jsme dorazili do církve Philadelphia. Moji lidé pátrali po bratru Branhamovi a bylo jim řečeno, že jej nemůžeme vidět až při večerní bohoslužbě. Několik mladých mužů, kteří navštěvovali biblickou školu církve, navrhovalo, abych byla přinesena do modlitební místnosti kostela, kde si budu moci odpočinout do večerní bohoslužby. Odpoledne přijel děkan shromáždění a když viděl můj stav, modlil se, aby Bůh ušetřil můj život do večerní bohoslužby.

Když bohoslužba začala, byla jsem položena u boku oltáře na skládací lůžko. Ve chvílích vědomí jsem se modlila Bohu, aby spasil mého manžela a uzdravil mé tělo. Zdálo se, že jsem byla napůl v mrákotách. Mé tělo leželo studené a ztrnulé. Studený pot vystupoval po celém mém těle.

Poté, co bratr Branham pronesl své poselství, svolal modlitební řadu. Chvíli se modlil za lidi v modlitební řadě, Bůh mu začal něco ukazovat. Požádal posluchačstvo, aby bylo uctivé. Řekl: ‚Vidím velkou budovu s nesmírně vysokou věží. Tato budova stojí ve městě, to město se prostírá v údolí. Je to Mayo klinika v Rochesteru, Minnesota. Vidím ženu, která je dovážena na tuto kliniku drahými příbuznými. Přichází z Michiganu. Byla z této kliniky poslána domů. Má mozkovou nemoc, jenž vyvolává tíseň.‘ Br. Branham se rozhlédl po posluchačstvu a uviděl mne na skládacím lůžku a řekl: ‚Bůh ti žehnej, sestro na nosítkách, jsi to ty. Povstaň, vezmi své lože a chod.‘ Ježíš Kristus tě uzdravil. Jdi domů, jsi uzdravena a Bůh ti žehnej.’

Zatímco Duch Svatý mluvil skrze br. Branhama, ucítila jsem, jak kdyby byla ruka položena na moji hlavu. Nemohu nikdy vylíčit, co jsem cítila. Slovy nemohu ten dotek popsat. Bylo to jako kdyby se pohyboval očišťující oheň od temene mé hlavy až do chodidel mých nohou. Moc a přítomnost Páně přišla na mne, síla pronikla mým tělem a byla jsem úplně uzdravena. A jak chválím Boha za Jeho dobrotu ke mně.

Toho večera můj manžel přijal Pána jako svého Spasitele a naší touhou je sloužit Mu, dokud nás nezavolá domů.

Toto svědectví píši tři roky po mém uzdravení a chci poděkovat Bohu, protože jsem nikdy neměla bolení hlavy nebo

jiný druh bolesti ve své hlavě. Mohu skutečně říci, že Ježíš Kristus je mým Spasitelem, Uzdravovatelem, Křtitelem a Přítelem. On je mi vším ve všem. Mojí modlitbou je, aby toto svědectví mohlo někomu pomoci důvěřovat Bohu, který činí všechny věci dobře.

Vaše sestra v Kristu,
Mrs. Wesley Eveleigh
890 No. State St.
St. Ignace, Mich.

P.S. Ráda bych poděkovala br. Jos. Mattsonovi Bozemu, pastoru církve Philadelphia v Chicagu, za jeho laskavost a slova povzbuzení, když jsem to nejvíce potřebovala. Bůh mu žehnej, je mojí modlitbou.

Jedenácté Přikázání
(*The Eleventh Commandment*)

Existuje asi 1100 Poselství bratra Williama Marriona Branhama, která byla zaznamenána na magnetofonovou pásku a mnohá jsou dostupná v tištěné podobě. Informace stran pásek a knih budou na požádání zaslány.

První české vydání v roce 1999.

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, Jeffersonville, Indiana 47131 U.S.A.

Copyright notice

All rights reserved. This book may be printed on a home printer for personal use or to be given out, free of charge, as a tool to spread the Gospel of Jesus Christ. This book cannot be sold, reproduced on a large scale, posted on a website, stored in a retrieval system, translated into other languages, or used for soliciting funds without the express written permission of Voice Of God Recordings®.

For more information or for other available material, please contact:

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org